

N:o 155.

*Af Herr Johannes Anderssen: Om ändring af 23 Kap. 5 § Ärfda-
balken, angående förmyndarearfvode.*

Ehuru vår tid, i lagstiftningsväg, med all nit och omtanka gått framåt, så har dock den gamla Förmyndare-ordningen af den 17 Mars 1669 i två hundra år fått oförändrad qvarstå vid sidan, eller nästan utom 1734 års lag, som icke det ringaste åberopar densamma, förr än nu på sednare åren, då våra jurister hafva åter velat framkalla den. 1828 års Lagkomités förslag som synes ganska utförligt och välgrundadt, har, besynnerligt nog, icke heller vidrört denna gamla författning, som nu för tiden föranleder till flerfaldiga rättegångar emellan myndlingar och deras förmyndare; och då man vidare besinnar artslagarnes förändring och myntets värde m. m. för två hundra år sedan, så kan jag icke alls gilla eller godkänna denna författning hvarken för praktisk eller rättvis, emedan det förmyndarearfvode, som bestods och ansågs belåtet den tiden, är nu uppenbart för litet, i jemförelse med de besvär, som förmyndare då och nu, i afseende på förvaltningen, varit underkastade.

Det torde vara noggsamt bekant, huru än en och än en annan praxis tillämpas i olika orter med förmyndarearfvodet. Förmyndarekammaren i Stockholm lemnar icke sina myndlingar mer än $4\frac{1}{2}$ procent ränta, åtskilliga af våra banker betala icke heller mer än 5 procent, hvadan jag anser högst obilligt, att förmyndarne i landsorterna måste redovisa sina myndlingar 6 procent ränta, utan afseende på de svårigheter, som en landtman ofta får underkasta sig, derigenom att han icke alltid kan få utlånade myndlingens medel på säkra händer till denna sistnämnda procent, eller är i tillfälle att kunna insätta dem i några penningeverk, hvarest så hög ränta kan bekommas.

Jag vill derföre föreslå:

att Riksdagen nu ville upphäfvä denna tvåhundraåriga oeffterrättliga Förmyndare-ordning och i stället besluta förändring eller tillägg i 23 Kap. 5 § Ärfda-balken:

Den förmynderskap väl och troligen förestätt njute den lön och veder-
gällning,

gällning, som Rätten pröfvar skälig, så vida han icke åtnöjes med en sjettedel af den omyndiges årliga ränta.
Om remiss häraf till Höglofliga Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1869.

Joh:s Andersson,
från Elfsborgs län.

N:o 156.

Af Herr S. A. Hedlund: Angående pension åt f. d. Stationsinspektoren Fredrik Sundlers enka.

Ett löfte, afgifvet till en vän på hans sista sjukbädd, är heligt, och så hvarken kan eller vill jag undandraga mig att för den första och, såsom jag hoppas, enda gången såsom riksdagsman framställa en vördsam begäran om ett personligt anslag. Det gäller enkan efter den under förliden höst affidne f. d. Stations-inspektoren Fr. Sundler vid Wärgårda.

Huru olämpligt det måste anses, att Staten betungat sig med ett pensionsväsen för älderstigne tjänare och deras enkor, så lärer detta system icke kunna på en gång upphävas, innan åtgärder blifvit vidtagna till beredande på annan väg af pensioner åt män, som troget tjenat det allmänna. Detta gäller särskildt om tjänstemännen och betjeningen vid Statens jernvägar. Men det är mindre för denna hans egenskap, än för andra förtjenster om det allmänna, som jag anser, att Riksdagen ej bör lemna den affidne gode medborgaren Fr. Sundlers förhoppning och bön om ett litet understöd till hans enka ouppfyllda. Bifogade förteckning på de allmänna arbeten, som blifvit af Fr. Sundler under en tid af 30 år utförda, företer bilden af en omfattande, outtröttlig och samvetsgrann verksamhet, hvartill ej finnas många motstycken. Han var den förste jernvägsbyggaren i vårt land och i hans många vägbyggnadsföretag ingå flera, utförda med statsmedel, å hvilka Sundler gjort icke obetydliga förluster, förluster som i viss mån kommit Staten till godo, enär dessa arbeten, utan Sundlers mellankomst, helt visst blifvit många tusen riksdaler dyrare än nu varit fallet. Hvad han i detta hänseende misskalkylerat sig och hvad han,